

Dobrodružství
AGY a NIKY

Záhada králova límce

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

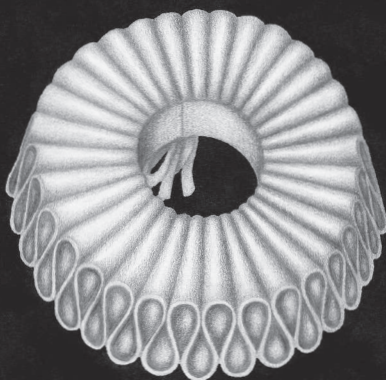
Copyright © Klára Lyons, 2025

Cover and illustrations © Natália Zavaďáková, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6292-7

Dobrodružství
AGY a NIKY
Záhada králova límce

KLÁRA LYONS

ilustrovala Natália Zavaďáková

Pro Loren,
která mě naučila vidět kouzla v každodenních věcech,
věřit na tajné chodby, mluvící lvy a na to,
že i z Bezčasí vede cesta zpět – když ji hledáš srdcem.

1.

Stejné, a přece jiné

Agáta a Nikola byla ještě donedávna dvojčata, jakých jsou na světě tisíce. Chodila do sedmé třídy, nadávala na školu a tajně snila o tom, jaké to bude, až budou dospělá.

Na první pohled od sebe byly holky k nerozeznání. Když chtěl někdo Agy a Niky (jak jim všichni říkali) naštvat, předstíral, že neví, se kterou z nich zrovna mluví. Holkám se přitom zdálo, že jsou každá úplně jiná. Tak například Agy měla při bližším prozkoumání na rozdíl od sestry trochu pihovatý nos a Niky se zase při úsměvu dělaly dolíčky ve tvářích. Obě dvojčata však měla veliké, zvědavé oči a pod duhovkami jim bylo vidět kousek bělma, což dívkám dodávalo věčně zasněný výraz. Dvojčata také ráda klamala své okolí účesem. Agy vlasy nejradši nosila rozpuštěné a načesané do úhledných vln, zatímco její sestra dávala přednost ledabylému ohonu. Občas si účes prohodily, a to pak teprve nastaly zmatky.

Co se týče povahy, byla děvčata jako voda a oheň. Maminka často říkala, že se obě vylíhly z divokých vajec (přesněji řečeno z jednoho divokého vejce), s čímž děvčata na-prosto nesouhlasila. Agáta, která vykroukla na svět o celé

čtyři minuty dříve, byla jako neřízená střela. Nedělalo jí problém projít kolem devátáků, a ještě si přitom písukat, zatímco Niky si raději zašla, aby starší děvka neviděla, jak se v jejich přítomnosti červená. Agy navíc patřila k nejoblíbenějším dětem v ročníku. Učení jí sice nešlo dvakrát dobře, ale měla v sobě něco, čím kluky i holky zvláště okouzlovala. Zato Niky šla škola jako po másle. Ze všech předmětů měla nejradši přírodopis a byla doslova posedlá zvířaty. Agy často říkala, že ségra snad v minulém životě musela být Noe, který ve své arše převážel všechny tvory světa, aby přežili hroživou potopu, kterou na Zemi seslal Bůh. Pravdou bylo, že Niky stejně jako Noe milovala úplně všechno živé od žiraf až po žáby a zajímaví jí připadali i pavouci a hadi, ze kterých měla Agy hrůzu.

Nikolina chytrost skýtala jisté výhody. Před písemkou z matiky Agy vždycky dělala, co sestře na očích viděla. Přestala ji věčně pošťuchovat a ráno u snídane se spolu mohly dívat na *Život zvířat* namísto *Celebrity dnes*. Pokud šlo o pololetku, přilepšila si navíc Niky půlkou ségrina kapesného, což za pár desítek minut práce nebyl špatný výdělek. Během písemky si pak holky na záchodě změnily účes, přisedly si a Niky ve zbývajícím čase aspoň trochu napravila spoušť, kterou ségra s čísly dokázala napáchat. Nikolin výborný prospěch měl ale i svoje stinné stránky.

„Hele, šprťoun,“ ukázal na ni loni prstem na chodbě spolužák Roman s kámošem Majkym. „Ta ten úkol na matiku určitě má. Ukaž, brouku, můžem si to vod tebe vycvaknout?“ strčil do Niky Roman hrubě. Aniž na cokoliv počkal, vytrhl jí z rukou sešit a začal v něm hledat úkol, aby si ho mohl vyfotit na mobil.

„Ale já neřekla, že můžeš,“ odvážila se Niky a odlepila oči od sešitu. Kdyby Roman počkal nebo s ní nemluvil tak ošklivě, možná by mu úkol opsat dala, ale tohle prostě nebylo fér.

„Ale já se taky neptal,“ utrhl se na ni Roman. Niky po sešitu skočila, i když tušila, že si tuhle malou vzpouru šeredně odskáče. Roman sešitem cukl a Majky se po Niky rozmáchl. Už už to vypadalo na pořádnou nakládačku, když se odněkud vynořila Agy.

„Nechte ji bejt a vodprejskněte, hrdinové. Nebo všem řeknu, jak sis ještě ve třetí třídě cvrnknul do gatí tak moc, žes musel zbytek dne nosit tepláčky s medvídkem, který pro tebe někdo někde schrastil,“ houkla na něj Agy. Majky se zarazil. Tu trapnou příhodu, kdy se počůral jako mimino, si pamatoval jasně. Měl štěstí, že to tenkrát vidělo jen pár spolužáků a jedním z nich byla i Niky, která by ale takovou věc nikomu nevykládala. Nebo to byla Agy? *Do háje s těma dvěma a tou jejich otravnou podobností*, pomyslel si. Nechal pravačku napřaženou k ráně klesnout a zatvářil se, jako že si s Niky odmítá špinit ruce.

„Tak ať příště neprudí,“ utrousil a mávl Romanovi na znamení, že tahle rvačka je pod jejich úroveň. Oba se odpořoučeli a nechali dvojčata o samotě nad zmuchlaným sešitem.

„Seš v pohodě?“ ujistila se Agy.

Niky zahanbeně kývla. „Nemuselas mě zachraňovat. Zvládla bych to.“

Agy se namísto hádky rozhodla změnit téma. „Zahlídla jsem u úči na stole výsledky toho dotazníku oblíbenosti,“ nadhodila a všimla si, jak sestra nastražila uši. Dotazník oblíbenosti byl jeden z mnoha nešťastných nápadů jejich třídní. Děti měly napsat, koho mají ve třídě nejradši a s kým by nejraději uvízly na opuštěném ostrově. Přestože učitelka vždycky přečetla jen prvních pět příček, i tak bylo dětem, jejichž jména nezazněla, pekelně trapně. Na rozdíl od Agy se Niky výsledků každoročně hrozila.

„A?“ zeptala se Niky naoko nevšímavě. Cítila, jak má najednou zpocené dlaně.

„Já jsem čtvrtá a ty šestá,“ zahlásila Agy a obdařila ji zářivým úsměvem. Niky překvapeně zamrkala.

„Dobrá, ne? Mám pocit, že to by se mělo oslavit minimálně zmrzkou v Ovocném Světozoru.“

„Ok, to by asi šlo... ale nemůžu tam vysedávat dlouho, protože si ještě potřebuju zopáknout věci na zítra,“ vydechla Niky a nedokázala se ubránit potěšenému úsměvu. Agy ségru legračně drcla do ramene a společně odešly do třídy, protože právě začalo zvonit. Agy měla trochu výčitky svědomí, ale Nikolin stydlivý úsměv jí je vynahradil. *Ségra se nikdy nedozví, že na rozdíl ode mě ve skutečnosti skončila na jedné z posledních příček*, uklidňovala se v duchu Agy.

Holky žily s rodiči v Šárce, což byla (jak se výjimečně shodly) jedna z nejlepších částí Prahy. Nikdy je neomrzelo prozkoumávat skrytá zákoutí Šáreckého údolí a bavilo je, že při každé vycházce objevily něco nového. Jednou to byla skrytá jeskyně, podruhé jelení lebka ve křoví nebo zbytky vykotlaného dubu, do kterého se obě pohodlně vešly a mohly tak předstírat, že se mámě a tátovi ztratily. Na takových vycházkách se i obvykle unavení rodiče vesele smáli a povídali si s holkami i o jiných věcech než o škole a povinnostech. Zajímali se, co by dvojčata chtěla dělat, až vyrostou, a bavili se s nimi, jako kdyby už byly skoro dospělé.

Holkám přišli rodiče fajn. Přesto existovaly věci, které by na nich s radostí změnily. Tatínek byl věčný optimista a holkám připomínal Brouka Pytlíka, který věděl vždycky všechno nejlépe. Když věci nešly podle tátova plánu, musela nastoupit maminka. Chytrá a podle mínění holek taky moc krásná žena, která dokázala vždycky napravit následky tatínkových „skvělých“ nápadů. Holkám se akorát zdálo, že je někdy až moc přísná a vážná. Táta mámu často z legrace nazýval ledovou královnou. Dvojčata milovala, když aspoň někdy roztála a dokázala se s nimi uvolněně zasmát. Niky

byla trochu jako máma a Agy jako táta, i když by takovou věc nikdy nepřiznaly.

Občas si celá rodina vyjela na výlet mimo Prahu. Tatínek pokaždé dovolil, aby holky samy vybraly, kam pojedou. A to se pak panečku nemohly dohodnout.

Bylo tomu tak i v sobotu, kdy se měl život holek od základů změnit.

Ráno začalo obvyklým pošťuchováním, zatímco se tatínek holil a maminka připravovala svačinu.

„Slyšela jsem, že v zoo mají nověj pavilon pavouků,“ prohlásila Niky a po očku mrkla na sestru.

„Ale prosím tě, co pořád na těch svých pavoucích máš? Navíc táta jasně řekl, že chce jet někam dál,“ protočila Agy oči v sloup. „Mně by se docela líbil aquapark...“

„Vyjedeme si někam do přírody,“ přerušila jejich dohadování maminka.

„Nebo na zámek,“ dodal tatínek, který miloval historii.

„Už to mám!“ vykřikla Niky nadšeně, protože si právě vzpomněla na seriál o záhadách, který se sestrou tajně sledovaly, když rodiče nebyli doma. „Co takhle výlet na hrad Houska?“

Agy se zašklebila. „Co bychom dělali na hradě? Je tam stejně většinou jen plno harampádí a moře pavučin. To už můžeš rovnou jet k těm svým pavoukům.“

„Copak si nepamatuješ, že v pořadu *Záhadná místa* ukazovali, že je tam...?“ Niky nedokázala větu dokončit. O hradě Houska tam říkali moc divné věci a ona najednou cítila, že by o takových věcech neměla za bílého dne mluvit. Zároveň ji lákalo zjistit, co je na pověstech o nejtajemnějším hradě v Čechách pravdy.

„Já bych se prostě chtěla jet někam vykoupat,“ trvala na svém Agy. Bylo jí horko a na záhady na rozdíl od ulítlé Niky vážně nevěřila.

„A co kdybychom nejdřív navštívili Housku a potom se jeli vykoupat do Máchova jezera? Je to od sebe, co by kamenem dohodil,“ podíval se na sestry láskyplně tatínek.

„Tati, mám za to, že máš ty nejlepší nápady na světě,“ mrkla na něj Agy uznale a zvedla se z gauče, aby si šla zabalit plavky a opalovací krém. Niky zatím spokojeně vytáhla svůj cestovní zápisníček a začala si do něj dělat nečitelné poznámky.

Aniž by to holky tušily, jejich osud byl tím rozhodnutím zpečetěn a brzy už nic nemělo být tak jako dřív...

2.

Chlapec, který zmizel

Dvojčata se na výlet kromě plavek vybavila také mapou a foťákem, který Niky dostala k loňským Vánocům.

„Všechny záhady musíme dobře zdokumentovat,“ plánovala Niky polohlasně a Agy jen protočila oči.

Po cestě na Housku si holky pobrukovaly písničky, které znaly z rádia. V autě bylo toho dne vůbec veselo. Táta vyprávěl vtipy a maminka se jim výjimečně smála. Niky si stáhla okénko. Pohledem přitom zavadila o batoh vedle sebe, ze kterého vykukovala učebnice dějepisu. Věděla, že by si měla opakovat na pondělní písemku, ale nemohla si pomoci. Zavřela oči a nechala vítr, aby jí čečral vlasy. Představila si, že je na safari v Keni. Náhle už neseděla ve škodovce, ale v tmavě zeleném safari džípu a opodál se líně páslo stádo antilop.

Niky měla odjakživa tajný sen vypravit se jednoho dne do Afriky. Chtěla tam léčit poraněná zvířata, přestože tatínek říkal, že být veterinářkou není rozhodně žádný med. Agy naopak toužila po ruchu velkoměsta. Vysnila si, že jednou poletí do New Yorku, kde se stane světoznámou herečkou a lidi ji budou poznávat na ulici. Oproti Agátě nebyla Niky

na velkoměsta a slávu zvědavá. Toužila po přírodě a dobrodružství.

„Nikča už zase sní za bílého dne,“ prohlásila Agy a šťouchla do ségry. I když by to nikdy nahlas nepřiznala, sama si až do teď v hlavě přehrávala scény z filmu, ve kterém hrála jako slavná herečka hlavní roli. V rádiu zrovna zpívali její oblíbenou písničku s dramatickým refrénem, která byla pro takovou aktivitu ideální. Jakmile ale skončila, začala se Agy nudit. Znovu drcla do Niky, která byla zabalená do mikiny. Ta otevřela oči a zjistila, že venku se namísto savany rozprostírají zelené lesy.

Po necelé hodině jízdy se kolem nich začaly zvedat oblé zelené kopce, které bývaly před mnoha a mnoha lety činnými sopkami.

„Vítejte v kraji Karla Hynka Máchy,“ pronesl tatínek legračně slavnostním hlasem. Děvčata se vyklonila z otevřených okének a nasála vůni borovic. Měli zříceninu hradu Bezděz, která se osaměle vypínala na kopci.

„Podívej, támhle,“ ukázala Niky na stádo srnek na mýtině kousek od silnice. Pohled na pasoucí se zvěř způsobil, že začala být ještě nedočkavější, jen aby už byla venku z auta.

Po pár minutách sjel tatínek z hlavní silnice a dal se lesní cestou dál do hlubokých lesů. Holcům připadalo zvláštní, že zatím nepotkali žádné auto.

„V tom horku se asi všichni jeli koupat,“ prohodila maminka. „Uvnitř hradu bude hezky chládek a jezera si užijete dost potom,“ dodala, když viděla Agátin otrávený výraz. Agy vyhlížela, jestli alespoň z dálky nezahledne Máchovo jezero. Všude kolem se ale rozprostíral jen neprostupný borovicový les. Holky si všimly, že tatínek začíná zpomalovat.

„Tady zaparkujeme. Podle mapy silnice už za tuhle zatáčku nevede. Dál už tedy musíme, dámy, po svých,“ prohlásil a bylo znát, že se na jejich dobrodružství také těší. „Našel

jsem zkratku, díky které se k hradu dostaneme rychleji, a ještě si užijeme krásné výhledy," dodal hrdě. Něco v jeho hlase však prozrazovalo, že si tím zdaleka není tak jistý.

„Ajaj... tátovy proslavený zkratky. Nakonec jsou to spíš *zdloužky*," poznamenala Agy suše.

„Ehm... netuším, o jakých *zdloužkách* to mluvíte. Dneska půjde každopádně o prvotřídní zkratku, tím si můžete být jisté," usmál se táta lišácky a mrkl na maminku. Hodil si batoh na záda a zeptal se, jestli je karavana připravena. Naposledy se podíval do mapy a spokojeně cosi zamumlal. Potom už se vydali hustým lesem směrem, kde měl podle mapy stát hrad. Stezka se pořád svažovala a kolem ubývalo denního světla. Les byl tak hluboký, že i za bílého dne v něm bylo šero. Holky byly za stín v tom horku rády a mlčky šlapaly, každá ponořená do svých myšlenek.

Kolem se zdvíhaly rovné kmeny borovic a všude vonělo jehličí. Dvojčatům pod chodidly křupaly šišky. Niky se z radovala, když mezi stromy objevila potok. Obě sestry se k němu vydaly a opláchly si v chladné vodě obličej. Niky shodila batoh a nabídla zbytku lahev se šťávou.

„Neměli bychom tam už být?“ zeptala se maminka, když se zhluboka napila.

Táta zamžoural do mapy a rozhlédl se nerozhodně okolo.

„Mapa říká, že jsme kousek od hradu," poškrábal se za uchem, „ale faktem je, že tady ve skutečnosti jsou zase jen... borovice.“ Nejistě se zasmál a znovu se rozhlédl po vysokých stromech, které je obklopovaly ze všech stran. Kdesi v dálce zahoukala sova. Holky sebou při tom kvílivém zvuku trhly.

„Možná bychom měli jít zpátky k autu a někoho se zeptat," zašeptala Agy a nepatrně, tak aby si toho ségra nevšimla, se přimkla k mamince. Nervózně se zadívala směrem, kterým přišli. Najednou jí bylo chladno a v nohou ucítila podivné mravenčení.

Niky se zatím spokojeně rozhlížela po lese. Na půdu s jehličím dopadaly paprsky slunce a vůně pryskyřice příjemně uspávala. Nebylo tak špatné se čas od času ztratit. Náhle v dálce zahlédla bílou šmouhu. Z knih věděla, že takovou skvrnu, které se také říká „zrcátko“, mají pod ocasem daňci. Zachvěla se vzrušením. Kéž by se k němu mohla aspoň trochu přiblížit! Kousek za sebou slyšela, jak rodiče domlouvají Agy, že na koupání budou mít ještě moře času. Ohlédla se a uviděla, jak tatínek zírá do telefonu a mne si čelo.

„Jdu se podívat kousíček dál,“ zavolala Niky na rodiče. Než stačili cokoli namítnout, popoběhla o několik metrů směrem, kterým tušila zvěř, a zmizela za kmenem vzrostlé borovice. Shodila batůžek, ve kterém měla kromě zápisníku i další nezbytnosti, a z postranní kapsy vytáhla dalekohled. Věděla, že pokud by se k daňkům přiblížila příliš, vítr by k nim donesl její pach a zvířata by okamžitě prchla. Namísto toho si k očím přiložila dalekohled a rozhlížela se kolem. V hledáčku ale viděla jen zástupy borovic. Bedlivě pročesávala kus lesa před sebou, když náhle o pár metrů dál zahlédla pohyb.

Přísahala by, že když otáčela hlavu, něco se mihlo podél kmene. Z místa, kde pohyb zahlédla, se ozvalo praskání větví. Mohla to být veverka nebo padající šiška. *Nebo taky něco jiného*, ozval se v jí v hlavě tichý, nepříjemný hlásek. Niky na daňky nadobro zapomněla. Cítila, jak jí ve spáncích hučí krev. Položila dalekohled a dál upírala oči na borovici. Znenadání se zvedl vítr a větve stromů v něm začaly praskat, jako kdyby zpívaly podivnou píseň beze slov. Niky si přitáhla mikinu blíž k tělu. Okolní vzduch se zčistajasna ochladil tak, až jí naskočila husí kůže. U borovice se znovu cosi pohnulo a Niky se zdálo, že za kmenem zahlédla obrys postavy. V šoku strnula a cítila, jak se jí chvějí prsty.

Věděla, že by bylo rozumné vrátit se k rodičům. Zvědavost jí však velela zůstat.

Dřív, než se rozhodla, co dál, vystoupil zpoza kmene podivně vypadající chlapec. Niky chtěla zakřičet, ale výkřik se jí zasekl v hrdle. Namísto toho zalapala po dechu a v půlce pohybu strnula. Chlapec mohl být zhruba stejně starý jako ona a na sobě měl dlouhý plášť s kápí, jaký nosili lidé v dávných dobách. Stál bez hnutí a Niky cítila, že ji upřeně sleduje. *Vypadá, jako kdyby vůbec nebyl z tohoto světa*, blesklo jí hlavou. Pak kluk zčistajasna vymanil ze záhybů pláště bledou ruku, a než Niky stihla cokoliv udělat, přiložil si v němém gestu prst ke rtům. *Pssst*. Nato zvedl druhou paži a velice pozvolna, jako ve zpomaleném filmu, si z hlavy sundal kápi. Odhalil tím hubenou tvář, ve které svítily černé zlověstné oči. Kůži měl mrtvolně bílou. Z odstínu jeho pokožky a zmučeného výrazu v očích se zdálo, že chlapec je na smrt nemocný. Tmavé, veliké oči v bledé tváři upíral přímo na Niky.

Niky potlačila výkřik. Měla pocit, jako kdyby všechny její vnitřnosti někdo ponořil do ledové vody. Odolala pokušení utéct a přinutila se na chlapce dál dívat.

„Jsi v pořádku?“ zašeptala jeho směrem. Chlapec Niky nehnutě sledoval, načež nepatrně naklonil hlavu a Niky si všimla bílé skvrny, která mu svítila na krku.

„Jsi zraněný?“ zachraptěla, přestože něco uvnitř ní vědělo, že chlapec neodpoví. Zírala na tu bílou skvrnu a v žilách jí bzučelo jako v úle. Náhle za sebou uslyšela šelest. Měla pocit, že zaslechla maminčin hlas. Na zlomek vteřiny se otočila, jen aby zjistila, že za ní nikdo není. Když obrátila hlavu zpátky, dívala se na osamělou borovici. Po chlapci nebylo ani vidu, ani slechu, přestože ještě před chvílí stál jen kousíček odtud... Vítr jako zázrakem ustal a lesem se znovu rozezněl zpěv ptáků.

Niky překvapeně polkla. Začala se rozhlížet na všechny strany a mhouřit oči do místa, kde chlapec ještě před chvílí nehnutě stál. Jedna její část se chtěla jít přesvědčit, jestli je opravdu pryč. Nohy jí však vypověděly službu. Nebyla zase tak statečná, jak si myslela. Bezděčně začala couvat, a než se nadála, už utíkala přes popadané větve zpátky směrem, kde tušila rodiče. Za sebou slyšela vyplašený cvrkot ptáků a před očima jí pořád tančila chlapcova hubená, mrtvolně bledá tvář. Konečně uviděla rodiče s Agy. Maminka se při pohledu na ni zděsila.

„Nikolko, jsi v pořádku? Jsi bledá jako stěna. Stalo se něco?“

„Viděli jste taky toho kluka?“ hlesla Niky. Měla strach, že jí hlas každou chvíli vypoví službu. Očima těkala z rodičů na sestru a snažila se v jejich tvářích vyčíst, jestli viděli to, co ona.

„Jakého kluka?“ podivila se maminka.

Agy se na sestru překvapeně podívala. „Koho?“

„Byl támhle, za tou borovicí,“ ukázala a otřela si z čela krůpěj studeného potu. Tatínek překvapeně zamžikal očima. Pohled na mrtvolně bílou Niky mu prozrazoval, že si rozhodně nedělá legraci. Chvilí otálel a pak se vydal směrem, kterým dcera namířila prst.

„Jsi si jistá, že to nebyl jen nějaký turista?“ zjišťovala maminka a ustaraně se rozhlížela kolem.

„Nebyl oblečený jako turista,“ špitla Niky. „Měl na sobě plášť s kapucí a vypadal... moc nemocně,“ dodala a při vzpomínce na chlapcův sinalý obličej se otřásla.

„To máš z těch svých knih, ségra. Pořád v nich ležíš a pak vidíš věci, který nejsou skutečný,“ šeptla s typickým úšklebkem Agy.

Po tom, co máma s tátou prohledali celý kus lesa okolo, vrátila se Niky do tváří barva.

„To je divné. Prošel jsem to a vůbec nikdo tam není,“ oznámil jim zadumaně tatínek, když se po několika minutách vrátil udýchaný zpátky. „Měli bychom, bando, vyrazit, ať ještě stihneme prohlídku,“ prohlásil. „Mobil říká, že jsme si maličko zašli, ale není to nic, co by se nedalo jednoduše napravit. Pojdte za mnou a za slabou půlhodinku bychom měli být na místě,“ snažil se o lehký, žoviální tón. Niky však neušlo, že pohledem znovu zavadil o borovici, na kterou předtím ukázala. Když nejistě vykročil vpřed, uvědomila si, že vyšel týmž směrem, který naznačil neznámý kluk.

Všichni tatínka beze slova následovali. Niky byla pořád otřesená. Nedokázala přestat myslet na chlapcovu černou kápi a prázdné oči. *Věděla*, že se jí to nezdálo. Zavrtala se ještě víc do mikiny, protože zjistila, že i přes velké horko má všude po těle pořád husí kůže. Aby se trochu uklidnila, zvedla hlavu do korun stromů. Na obzoru uviděla bledý srpek měsíce, kolem něhož se rýsovaly podivné mlžné čáry. Když se jí podařilo dostatečně zaostřit, zjistila, že jde spíše o další dva srpky obklopující ten *správný* měsíc. *Stínová dvojčata*, zašeptala sama k sobě myšlenku, která k ní náhle přiletěla. Otřásla se a kdesi uvnitř pocítila neodbytný, plíživý strach.

Po půlhodině chůze se před nimi konečně rozprostřela mýtina. K úžasu rodičů i holek se na jejím konci vynořila silueta hradu Houska, který se z vysokých stromů na druhé straně mýtiny vyloupil jako přízrak hrající si s nimi na schovávanou. Vypadal docela jinak než ostatní hrady a zámky. Líšil se nejen tím, že na něm nebyla jediná věž, ale navíc působil, jako kdyby vysoké stěny mezi sebou ukrývaly nějaké tajemství. Niky se zadívala do jednoho z pootevřených oken a měla pocit, že uvnitř na okamžik zahlédla tmavý stín. Vykročili směrem k hradu.

„Jak jsme mohli Housku tak jednoduše minout?“ divila se maminka. Než však stačil kdokoliv z nich odpovědět,

zahoukal za jejich zády sýček. Holky sebou trhly a Niky si všimla, že okno, které bylo ještě před chvílí pootevřené, kdosi zavřel a zatáhl závěs.

mlčky došli k železné vstupní bráně, která byla napůl otevřená. Na zrezlých mřížích se rýsovaly lví obličej s otevřenými tlamami.

„Přece tady nebudeme jen tak stát, když už jsme to konečně našli,“ prohlásil tatínek a pomalu branou prošel. Maminka s holkami ho po chvílce váhání následovaly. Všichni se ocitli na nádvoří, po kterém se proháněl vítr. Teplota tady rázem o pár stupňů klesla a Niky si přitáhla mikinu blíž k tělu. Všechny překvapilo, že jsou na prostorném nádvoří úplně sami.

„Podívejte na ty zvláštní malby,“ ukázal tatínek na jednu z hradních stěn, které obklopovaly nádvoří. Na zdech byly vyobrazeny postavy s ptačími pařáty namísto rukou. Hleděly přímo na ně, ať už se holky s rodiči pohnuli kamkoliv. Bylo zřejmé, že i tatínek ztratil při pohledu na malby okolo náladu na vtipy. „Takový veliký barák a my ho z dálky neviděli,“ dodal zamyšleně.

„Hrad má v oblibě mámit lidské smysly a vynořit se zcela nečekaně,“ ozval se náhle za tatínkem hluboký hlas, až všichni nadskočili leknutím.

„Kdo to u všech čertů...“ trhl sebou táta. Kde se vzal, tu se vzal, stál před nimi podivuhodný muž v černém plášti. Z ramen mu splývala plandavá kapuce a na nohou měl starobylé špičaté boty. Kdyby se přívětivě neusmíval, vypadal by jako zlý čaroděj z pohádky, který je každou chvíli může uhranout. Byl o hlavu vyšší než tatínek a obočí měl husté a klenuté jako sova, na jejíž jméno si Niky nemohla vzpomenout.

Tatínek neznámého zkoumavě přejel od hlavy až k patě. Agy s ulehčením zaznamenala, že muži v očích tančí veselé

plamínky. Díval se na dvojčata tak, jak se na děti dívají dospělí, kteří nezapomněli, jaké to bylo být dětmi. Agy si teprve teď všimla, že v ruce svírá ohromný stříbrný klíč, nejméně desetkrát větší, než bylo obvyklé.

„Kdo jste?“ zeptal se podezřívavě tatínek a holky hned poznaly, že mu ten cizák není ani trochu sympatický.

„Dovolte, abych se představil. Jsem Miroslav Konopásek a pracuji na Housce jako kastelán,“ řekl a hned nato se sklonil k holkám, které se svorně začervenaly. „Jestlipak víte, kdo je kastelán?“

„To je člověk, který se stará o hrad nebo zámek,“ odpověděla Niky nebojácně. Pan Konopásek se nepřestával usmívat. Napřáhl k Niky ruku, kterou mu užasle stiskla. Konečně člověk, který chápal, že přestože ještě nejste dospělý, není třeba jednat s vámi jako s dítětem.

„Říkal, že se jmenuje Konipásek?“ zašeptala Agy a Niky jen pokrčila rameny. Bylo to nejspíš jinak, ale jméno Konipásek sedlo tomu podivnému pánovi stejně nejlépe.

„Jak to, že jsme tady sami?“ špitla maminka.

„Právě jste zmeškali prohlídku. Máte ale štěstí, provedu vás samotné,“ usmál se kastelán. Agy si všimla, že při poslední větě uhnul pohledem. „Neztrácejme čas. Račte prosím za mnou,“ pokynul jim. Mlčky prošli kolem oprýskaných zdí, ze kterých hleděly malby podivných zvířat.

„Dcery říkaly, že se tady prý mají dít nějaké záhady,“ nadhodil tatínek smířlivě a nespouštěl oči z kreseb na zdi.

„Záleží, co považujete za záhady,“ odtušil pan Konipásek tajemně. Dřív, než se ale stačil tatínek dál vyptávat, zahájil prohlídku. Niky se nemohla zbavit svíravého pocitu na hrudi. Nebyla už malé dítě. Když v pořadu *Záhadná místa* slyšela, že se na hradě Houska nachází brána do pekel, tak tomu samozřejmě nevěřila. Jak tady ale teď stála a rozhlížela se po všech těch podivných malbách, znovu ji ovládlo

nepříjemné mrazení. Podívala se na Agy. Ta stála s pusou dokořán a visela na každém slově, které ten tajemný muž říkal. *I když by to ségra nikdy nepřiznala, Houska na ni vážně zapůsobila*, pomyslela si Niky.

3.

Hodinková komnata

Dvojčata s rodiči a panem Konipáskem postupovali hradem a nahlíželi do jednotlivých komnat. Holky se pozorně dívaly kolem sebe a jen občas si cosi zašeptaly nebo na něco ukázaly.

„Hele, to vypadá jako náčrt relikvie z posledního dílu Harryho Pottera,“ ukázala Agy na podivnou rytinu na stěně. Když se nedočkala odpovědi, otočila se na sestru. Ta právě soustředěně zkoumala brnění v rohu chodby. Z kovové přilby vystupovaly maličké růžky, jako kdyby snad brnění nebylo určeno pro člověka, ale pro samotného ďábla. Až zvuky Agátiných kroků ji přinutily odvrátit pohled. Sestry těkaly očima z temných portrétů na podivné předměty ve vitrínách.

„Tohle místo je vážně síla,“ sykla Agy tak, aby ji Konipásek, který krácel vedle rodičů, neslyšel.

„Kolem Housky se nachází silné silové pole.“ Kastelán se na dvojčata nečekaně prudce otočil a v očích se mu podivně zalesklo. Už zase se usmíval tím zvláštním způsobem, při kterém krčil jen jeden koutek rtů. Agy se začervenala. Zaslechl snad její poznámku?

„Silová pole dokážou s lidmi divné věci,“ ozvala se přiškrceně maminka. Na rozdíl od táty vždycky věřila i v to, co nebylo vidět. Tatínek ji občas z legrace nazýval „éterickou vílou“. Na tomhle místě ale ztichl i on. Pohledem bloudil od vycpaných hlav divočáků na stěnách k podivným malbám na zdech.

„Říká se, že na rozdíl od ostatních hradů, které měly své obyvatele bránit před nájezdy z vnějšku, chránil hrad Houska před věcmi, které vycházely ze samotného lůna země,“ pokračoval Konipásek a zabodl do maminky pronikavý pohled.

Niky se otrásla. Cítila, jak se jí stejně jako předtím venku v lese zmocňuje chlad. „Mluví o pekle,“ zašeptala k sestře a vzpomněla si na malbu postav s ptačími pařáty na zdech hradu.

„O náš hrad se svého času zajímal i český král Rudolf II. Byl přitahován místní silnou energií a některé prameny říkají, že si na hradě Houska dokonce zřídil i alchymistickou laboratoř. Pravdou je,“ Konipásek pohladil zašlé ozubené kolo ve vitríně, kolem které zrovna procházeli, „že byste jen těžko hledali místo s podobnou energií.“ Nato se kastelán odmlčel a pokynul ke dveřím vedoucím do další komnaty. Zdálo se to Niky, nebo ji při vstupu ovanul lehounký vánek?

Uvnitř místnosti stály na policích rozestavěných podél stěn podivné předměty. Skleněné baňky všech možných velikostí a tvarů byly ještě viditelně zabarvené od lektvarů, které nejspíš kdysi uchovávaly. V uzavřené sklenici se zelenou kapalinou plavalo několik mrtvých brouků s krovkami lesklými jako pravé zlato. Niky neušlo, jak se Agy při pohledu na obsah sklenice otrásla odporem.

„Tato komnata ukrývá největší cennost, kterou na hradě máme,“ prohlásil Konipásek a pokynul k oknu. Ve výklenku tam na vysokém mramorovém podstavci stála socha, na níž z okna dopadal sluneční paprsek. Na její hlavě trůnila

královská koruna a kolem krku jí seděl obrovský límec. Přestože socha nebyla o moc vyšší než Agy, rozkročeným postojem s rukama v bok vzbuzovala přirozený respekt. Tatínek přikročil k soše jako první a chvíli si ji se zájmem prohlížel.

„Rudolf II.“ ujistil se, aniž z ní spustil oči.

„Přesně tak. Jeden z největších a nejspravedlivějších vládařů, jaké kdy naše země zažila. Ne nadarmo se období jeho vlády říkalo ‚zlaté‘. U svého dvora shromáždil slavné astrology i alchymisty a sám údajně vlastnil tajemný kámen moudrců. Miloval alchymii a cizí mu nebyla ani magie. Důležité přitom je,“ zvedl Konipásek výstražně prst, „že magii nikdy nezneužil k vlastnímu prospěchu ani ke kontaktu s temnými silami. Byl prý neuvěřitelně přátelský a nedokázal odmítnout nikoho, kdo potřeboval jeho pomoc.“

Dvojčata se na sochu zkoumavě zadívala. Stejně jako některé obrazy, ani socha nespouštěla ze sester prázdné oči, ať už se dívky pohnuly kamkoliv.

„Vědělas, že Rudolf choval u svého dvora tygry a lvy?“ sykla Niky na sestru a dál sochu upřeně pozorovala.

„Fíha, ségra, ty fakt víš i ty nejdivnější věci na světě,“ hvízdla Agy a pomyslela si, že její sestřička by měla vyhrát cenu *Šprt roku*.

„Pokračujme prosím do hodovního sálu,“ pokynul Konipásek. Dvojčata nemusel nikdo dvakrát pobízet, aby podivnému, zatuchlému pokoji dala sbohem. Všichni už byli na chodbě, když táta spěšně zavolal na maminku.

„Hele, Anež, pojď se ještě mrknout! Tohle by bylo něco do tvé ezosbírky.“ Maminka vešla z chodby zpátky do komnaty a sestry slyšely, jak se rodiče uvnitř baví s Konipáskem. Agy právě zblízka prozkoumávala vyrytý symbol na stěně, když vtom na konci chodby zahlédla podivný stín.

„S-ségra, koukni...“ vyhrkla a ukázala tím směrem. Stín podobný rozpité skvrně se nepatrně pohnul. Vířil sem a tam.

Na okamžik se přiblížil na několik metrů k holkám a hned zase odskočil až na konec chodby.

„Vypadá to, jako by nás lákal k sobě,“ šeptla Niky. „Pojď se podívat blíž,“ vyzvala Agy po chvilce pozorování.

„Není to nebezpečný?“ sykla sestra, aniž z poskakujícího stínu spustila oči.

„Pojď. Budeme se držet při sobě. Musíme přece zjistit, co to je,“ zašeptala Niky a chytla dvojče za ruku. Pomalu se vydaly dlouhou chodbou. Stín před nimi tančil jako neposedné klubko a s každým jejich krokem se pohnul vpřed. Pořád si ale zachovával bezpečnou vzdálenost.

„Ségra, mám z toho hrozně divnej pocit,“ šeptla Agy. Zdálo se jí, že chodba snad nikde neskončí. Ohlédla se a zjistila, že dveře komnaty, kde nechaly rodiče, se jim už ztratily z očí. Když se otočila zpátky, stín byl pryč.

„Vidíš to, co já?“ zašeptala Niky stísněně a ukázala před sebe. Agy s hrůzou zalapala po dechu. V místě, kde se dlouhá chodba rozdvojovala, se před nimi vznášel obrys dětské postavy v dlouhém plášti s kapucí. Náhle se pohnul a Agy se zdálo, že na ně kývá a ukazuje jim vpřed.

„Proboha! Co to bylo?“ vyhrkla se sevřeným hrdlem. Niky bez dechu zírala na konec chodby. Musela se několikrát nadechnout, aby dokázala odpovědět. Zničehonic ji obešel ledový chlad.

„B-byl to stín toho kluka, kterýho jsem viděla v lese. Teda, možná to byl stín a možná to byl ten kluk...“ zachvěla se Niky. Najednou všechno, co chtěla, bylo dostat se z tohohle podivného hradu ven a utíkat, co nejdál to půjde. Agy ohromeně zírala před sebe. Stín teď bezhlesně visel ve vzduchu a Agy se zdálo, že neviditelné oči v kápi upírá přímo na ně.

„Mám strach,“ fňukla. Stín pomalu napřáhl paži směrem k pravé odbočce chodby. Jakmile to udělal, zmizel.

„A je fuč,“ vydechla Agy. „Tyjo, a já ti nevěřila... promiň,“ dodala a stiskla Niky ruku tak, až to sestru zabolelo. „Musíme jít a okamžitě najít naše... tohle už je fakt hodně děsivý.“

„A co když potřebuje pomoc?“ pípala Niky. „Myslím, že bychom měly jít tam, kam ukázal,“ dostala ze sebe, i když měla sevřené hrdlo, jak jí ta myšlenka nahnala strach.

„Tak to ani náhodou!“ vyhrkla Agy a celá se zachvěla. „Jestli do těch míst ještě půjdeme, tak jedině s mámou.“ Při myšlence na rodiče se otočila a zjistila, že rodiče i komnata, ve které je viděly naposledy, jsou pryč. Hlasitě polkla.

„Neboj, budeme pořád spolu,“ šeptla Niky a jemně ji přitáhla k sobě. Pomalu postupovaly chodbou směrem, kam ukázal stín, a Agy se modlila, aby tohle všechno byl jenom sen. Niky si v duchu říkala, že je tahle chodba snad nekonečná. Nahlas ale nevyslovila nic, aby Agy ještě víc nevystrašila. „Všechno bude dobrý,“ podívala se na sestru, aby jí dodala klid. V neklidných myšlenkách přece jen došly až na konec chodby.

„Hele, Nikčo,“ zašeptala Agy přiškrceně. Prstem ukazovala na protější zeď, na níž visely maličké přesýpací hodiny. Zrnka uvnitř se blyštěla temnou zelení a Niky připomínala plážové duny, které jednou viděla na dovolené. Písek ležel v dolní části hodin a Niky najednou pocítila silné nutkání hodinami otočit. Jen jednou jedinkrát.

„Ségra, nedělej to,“ sykla Agy. Stejně jako sestře se však i jí chvěla ruka, jen aby se hodin mohla dotknout.

„Vždyť se nic neděje. Jen se podíváme, jestli fungují, a hned padáme zpátky za našima,“ šeptla Niky. Nato se hodin dotkla a opatrně je otočila o sto osmdesát stupňů. Šroubek na stěně se pohnul nečekaně hladce, jako kdyby na její dotek čekal. Dvojčata okouzleně sledovala, jak písek z vrchní části začíná dopadat na prázdné dno.

Proud času nelze zastavit, zazněl pojednou z dálky dětský hlas. Obě se otočily. Měly náhle pocít, že těsně za nimi někdo stojí. Niky na zátylku ucítila vánek lehký jako dech a okamžitě jí naskočila husí kůže. Jakmile se obrátila zpět, ke svému úžasu zjistila, že stojí vedle pootevřených dveří.

„T-to dveře tady předtím nebyly,“ vyhrkla Agy vyděšeně. Niky k nim přikročila a přejela rukou po tmavém dřevě. Po jejím doteku se dveře neslyšně otevřely. Niky chvíli váhala a potom opatrně nakoukla do prostorné komnaty.

„Ségra, tohle je naprosto šílený,“ vydechla, když se trochu rozkoukala. „Vypadá to tady jako ze *Strážců času*, akorát že tak tři sta let nazpátek. Pojď sem, neboj. Nic děsivého tady není,“ mávla na Agy a dál bez dechu zírala do komnaty. Agy si dodala odvahy a po chvíli váhání sestru roztřeseně následovala dovnitř.

Místnost nebyla velká a jediným kusem nábytku v ní byl starožitný stůl. Niky se nejprve zdálo, že slyší zvenku zpěv ptáků. Až když vstoupila dovnitř, uvědomila si, co ten zvuk způsobuje.

Všude, kam jen oko dohlédlo, byly rozestavěné hodiny. Některé maličké jako dětská dlaň, jiné i přes metr veliké. Po stěnách, na stole i na zemi v koutech pokoje, všude stály, visely nebo ležely hodiny a hodinky všech tvarů a barev. Zatímco některé byly na první pohled výstavními kousky jako z výkladů starožitnictví, jiné byly jen maličké hodinové strojky, na kterých čas namísto ručiček odměřovala jen ozubená kolečka. Tikání hodin vytvářelo podivnou melodii, kterou si Niky prve zaměnila za zpěv ptáků.

„To je divný, každý ukazují jiný čas,“ špitla Agy, když si hodiny s úžasem prohlížela. Pak pohlédla na Nikoliny náramkové hodinky a s podivnou tísní si uvědomila, že ani jedny z nich neukazují skutečný čas. Náhle se s trhnutím